

KDE LÍŠKY DÁVAJÚ DOBRÚ NOC

Talianska rozprávka zo Sicílie

Účinkujú

Veronika Koščová
Jana Stieranková
Štefan Iring

alebo

Barbara Juríková
Maja Lučič
Hrvoje Seršič

poslucháči Katedry bábkarskej tvorby VŠMU v Bratislave

Pedagogické vedenie Mgr. Marta Žuchová

Dramaturgia Eva Čárska
Scéna a bábkvy Miroslav Duša
Hudba: Martin Tesák
Výroba M.Duša a firma DESTIN
Produkcja BIBLIANY pod vedením Valérie Marákyovej

Za siedmimi horami
a
za siedmimi moriami ...
na ostrove,
ktorý sa volal Sicília,
skrátka tam,
KDE LIŠKY DÁVAJÚ DOBRÚ NOC,
žil kedysi chudák Giuseppe.

Giuseppe mal syna Pepína a keď sa od žiafu nad chudobou, v ktorej žil, pominul – Pepíno zostal na svete sám ako prst... Ako tak ležal v záhradke malej ani dlaň a hľadel pánu Bohu do okien, za plotom sa zjavila liška a prihovorila sa mu ľudskou rečou :

- Ak mi prepustiš jedinú hrušku, čo sa ti tento rok urodila, urobím z teba kráľa!

Pepíno súhlasil a liška sa rozbehla rovno do Palerma, kde sídlil sicílsky kráľ. Hruška bola ako zo zlata a tak sa jej kráľ naozaj potešil. Pepína, ktorého liška predstavila ako baróna Hrušku, pozval do zámku na hostinu...

A keď Pepínovi liška zadovážila nádherné šaty, veru nelenil a ponáhal sa na ňu.

Sicílsky kráľ mal krásnu dcéru a tá sa Pepínovi páčila ešte viac, ako kráľovi zlatá hruška. A tak sa namieste dohovorili na zasnubách...

Ibaže ako ďalej ? Kde bude „barón“ s nevestou po svadbe bývať? V záhradke ako dlaň? O Pepínovej chudobe sa nesmie nikto dozvedieť !

Liška vybehla zo zámku ako namydlený blesk a utekala cez pole a les, až zastala v nádhernej záhrade plnej pestrofarebných vtákov.

A pretože to boli samé papagáje, o ktorých je známe, že vedia hovoriť, opýtala sa ich, komu vlastne patria.

Papagáje patrili obrovi Kolohnátovi, ktorý práve ukradol
KRÁĽOVSKÉ BÁBKOVÉ DIVADLO

aj so všetkými drevenými hercami, ktorí v ňom hrali.

A tak ich líška poprosila, aby povedali kráľovi, ktorý čo nevidieť pôjde i so svojím sprievodom okolo, že patria barónovi Hruškovi. Ako sa dohodli, tak i urobili.

Líška zatiaľ utekala ďalej...

Kam?

Nuž kam inam, než na hrad obra Kolohnáta.

Bol to líškin starý známy, takže keď k nemu prišla a povedala mu, že na hrad sa blíži sicílsky kráľ, aby potrestal zlodeja bábkového divadla, Kolohnát sa naľakal.

A tak mu líška poradila, aby sa pred kráľom schoval do kozuba.

Zatiaľ kráľ s dcérou a jej ženichom prišli na hrad o ktorom sa dozvedeli, že takisto, ako záhrada s krásnym vtáctvom, patrí barónovi Hruškovi.

Kráľ teda nelenil a obom mladým ľuďom poželal.

Pretože tam ale bola zima, líška zapálila v kozube a tu sa ozval strašný krik.

Kolohnát s horiacou bradou a fúzami vystrčil ufúľanú hlavu a prosil o zľutovanie.

Nikto však na jeho nárek nedal a ak nechcel zhorieť na popol, Radšej sa pobral kadeľahšie...

Všetko sa teda dobre skončilo, liška splnila - čo sľúbila ...
A tak sa s Pepínom rozlúčila a odišla, odkiaľ prišla.
Pepíno viac nemohol spoliehať na cudziu pomoc, musel sa o
seba starať sám. Ale prečo by sa nepostaral? Bol kráľovým
zaťom a jedného dňa naň čakala zlatá koruna.
Za hrušku kráľovská koruna ... To je
celkom dobrý obchod, nemyslíte ?

Koniec dobrý
všetko dobré
vra via sicilčania starí -
len sa pozri more modré
tam u nás sa všetkým darí !